

Soruların Cevapları

Soru 1: *Lübnan'da kimi zaman şiddetlenip kimi zaman dinerek herhangi bir istikrar bulmayan bu gerginlikler neyin nesidir? Destekçiler ne sâbit bir tutum sergileyebilmekte ne de kesin bir karar alabilmektedirler. Muhâlefet de açıklamalarını değiştirip durarak önceliklerinde dengesiz davranmaktadır. Hatta dengeleri bozan el-Harirî suikasti konusunda bile konumları neredeyse seçimler meselesinin gerisinde kalacaktı. Destekçi veya Muhâlif politikacıların çıkarları bizzat bu meseleden daha bâriz hale gelmişti. Nitekim destekçilerden ve muhâliflerden bazıları arasındaki ziyaretler ve görüşmeler bunu açıklığa kavuşturmuştur. Muhakkak ki tümü de kararlı bir tavır takınmaksızın oldukları yerde durmuşlardır. Hatta Devletlerarası Tahkik Komitesi, Lübnan'daki devletten daha egemen ve daha otoriter hale geldi. Bununla birlikte konu, hem Destekçiler hem de Muhâlifler tarafından herhangi bir değer veya önem verilmeksizin geçirildi. Öyleyse bu durum nasıl yorumlanabilir?*

Cevap 1: Muhakkak ki bunun cevâbı, bakış ve basîret sahipleri için netlik bakımından uzun bir açıklama gerektirmez. Şöyle ki:

1. Lübnan'da meydana gelenler, bir taraftaki Amerika ile diğer taraftaki Avrupa [alenen Fransa ve perde arkasından İngiltere] arasında cereyan eden sıcak bir çatışmadan ibarettir: Amerika, Lübnan'da önceden -özellikle et-Tâif'ten bugün kadar- süregelen nüfuzunu sürdürmeye ve bu nüfuzunu, Suriye Ordusu'nun çekilmesinden sonra da azalmaksızın olduğu gibi korumaya çalışmaktadır. Avrupa ise Amerikan nüfuzunu çıkarıp yerine geçmeye yönelik uygun bir fırsat görmektedir.
2. Birbirleri ile çatışan bu devletlerin dâhili araçları vardır. Bunlar, bu sömürgeci devletlerin ülke içindeki tamahlarını yansıtip onların çıkarlarını ve plânlarını yerine getirirler. Bunun içindir ki bu dâhili araçların tavırlarında ve açıklamalarında, bu çatışan devletlerin aldıkları kararlara göre değişim yaşandığı görülür. Bu nedenle bu araçlardan bazılarının bugün aldıkları bir tavrın birkaç gün önce hatta birkaç saat önce aldıkları tavırlardan farklı ve çelişik olduğunu görürüz. Zîra tavır belirleyenler bizzat onlar değildir. Bilakis onlar başkalarının tavırlarını yansıtmaktadırlar. Dolayısıyla kararlar, bu araçların ellerinde değildir. Bilakis o çatışan sömürgeci devletlerin ellerindedir. Bu da Destekçiler ile Muhâliflerin vakıasını açıklamaktadır. Oysa onlar aynı bayrağı, aynı Tâif'i, aynı özgürlüğü, aynı egemenliği, aynı bağımsızlığı ve aynı gizli gerçeği sahiplenmektedirler... Yine de bir çözüm veya karar üzerinde birleşemezler. Çünkü onların ne çözümü ne de kararı vardır. Eğer Amerika ile Avrupa şu anda bir çözüm üzerinde anlaşmaya varırlarsa, partilerin tamamı onu uygular ve yavaş yavaş değil bilakis derhal görüşlerini, belirlenen bu yeni çözüme uygun olarak değiştirirler.
3. Şüphesiz ki Destekçiler ile Muhâliflerin, maslahat düşkünlükleri ve el-Harirî meselesi üzerindeki seçime dâir maksatları bilinen bir şeydir. Zîra hem Destekçilerin hem de Muhâliflerin, el-Harirî meselesine, bu çatışan devletler ile onların Lübnan'daki uşaklarının maslahatlarını gerçekleştirme alanı olmasından başka şekilde bakmadıkları muhakkaktır. Gerçek şu ki eğer bu devletlerin maslahatları gerçekleşiyorsa, -önceki hâdiselerde de olduğu gibi- el-Harirî meselesi de unutulur gider. Nitekim bunu, kendisinden faydalandıkları bir kurbanlık koç olarak görecektir, sonra çatışan sömürgeci devletleri memnun ve onların dâhilî araçlarını da hoşnut eden bir şekilde çıksın diye de soruşturmanın netîcesi üzerinde bir oynama operasyonu yapacaklardır.
4. Muhakkak ki Destekçiler de Muhâlifler de, Devletlerarası Tahkik Komitesi'nin ve Lübnan üzerindeki vesâyetinin tehlikesini algılamaktan mahrumdurlar. Bu algısızlık, bu kesimlerin kendi özel menfaatleri ile meşgul olup vesâyet veya hâkimiyete önem vermemelerinin bir sonucudur. İster destekçi isterse muhâlif olsun, her iki kesimdeki siyâsî tabakalar, isimleri ne kadar farklı olursa olsun vesâyetlerden hep memnun kalmışlardır.

Şu durumda, tahakkümü altında bulunduğu siyâsî tabaka ve çatışmasını taşıdığı sömürgeci devletlerin -ki bunlar Amerika ile Avrupa'dır- nüfuzu ile Lübnan, bu hâliyle sömürgeci kâfirler arasında çekiştirilen lezzetli bir lokma olarak kalacaktır. Bununla birlikte ülke ve halkı üzerinde de büyük bir zarar olarak duracaktır. Muhakkak ki Lübnan için tek çözüm, aslı olan eş-Şâm beldesine ilhâk edilmesi ve kuvvetli, takvâlı, 'azîz ve 'âdil bir devlette, **Râşidî Hilâfet Devleti**'nde tümüyle birleştirilmesidir. Bundan sonradır ki -ister Muslim ister gayri-Muslim olsun- onun halkı, zarara

uğratmadan ve zarara uğratılmadan güven ve emân altına gireceklerdir. Böylece onların hepsine - ırk, renk veya din ayrımına tâbi tutulmaksızın- insaf ve adâlet ile davranılacak ve tümü için de âdil bir yargılama olacaktır.

Soru 2: *Muhakkak ki Amerika'nın eski Sovyetler Birliği Cumhuriyetlerine yönelik mülâhazası, dikkat çekici bir biçimde hızlanmaktadır. Nitekim renk devrimleri "modası" bu cumhuriyetler arasında yayılmaktadır. İşte bugün Kırgızistan'dadır. Daha önce Ukrayna'da, ondan önce de Gürcistan'da idi. Şimdi soru şudur: Rusya nasıl olur da kapısını vuran bu Amerika müdâhalesine sessiz kalır? Yada Rusya sınırları içine geri çekilmiş de eski Sovyet Cumhuriyetleri denilen ve bugün Bağımsız Devletler Topluluğu'nu oluşturan bölgeyi umursamaz hâle mi gelmiştir?*

Cevap 2: Rusya'nın, eski Sovyetler Birliği Cumhuriyetleri'ndeki Amerikan müdâhalesini umursamadığına gelince; bu doğru değildir. Bilakis umursamakta hem de artan bir seviyede umursamaktadır. Lâkin buna benzer hâdiseler Rusya'nın tercihinine bağlı değildir. Aksine engellemeye çalıştığı halde güç yetirememektedir. Zîra Amerika, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra Rusya'nın içine düştüğü ve Eylül 2001 hâdiselerinden sonra da iki katına çıkan siyâsî ve ekonomik sıkıntıdan istifade ederek kendisine uşaklar ve destekçiler edinmektedir.

Bununla birlikte Rusya, Amerika'nın müdâhalelerine karşı direnmektedir. Bir yerde başarılı olurken bir başka yerde başarısız olmaktadır. Varılan sonuç ise Amerika'nın sadece Gürcistan dışında hiçbir yerden Rus nüfuzunu çıkaramamış olmasıdır. Ukrayna'ya gelince; Amerika, [Rusya tarafından bazı yetkileri kısıtlanmış olsa da] ajanı olan Yuşçenko'yu devlet başkanlığına getirmede başarılı olduğu halde, buna rağmen diyebiliriz ki Rusya'nın Ukrayna'daki maslahatları çok da zarar görmemiştir. Zîra Ukrayna'nın önemli bir kesimi, özellikle Doğu Ukrayna kendisini Rusya'dan bir parça olarak görmektedir ve ona sâdiktir. Dolayısıyla Amerika'nın nüfuzu girmiştir ama Rusya'nın nüfuzu da tümüyle yok edilememiştir ve kökleri hâlen kalmıştır.

Kırgızistan'a gelince; Rusya, bir haftadan daha kısa bir süreden sonra oradaki Amerikan hareketini engellemeye muktedir oldu. Bu durum şöyle gerçekleşti:

Bilinmektedir ki Kırgızistan, Amerika için bir çıkar merkezidir. Zîra Çin'e sınırı vardır ve Rusya'ya yakındır. Üstelik Amerika'nın oradaki maslahatları [11] Eylül hâdiselerinden sonra da artmıştır. Nitekim Afganistan'a karşı savaşını bahane ederek, Afganistan ile sınırı olmadığı halde orada askerî bir üs kurmada aceleci davranmıştır. Amerikan üssü hâlen oradadır. Bundan önce Kırgızistan, Rusya için bir çıkar merkezi idi. Dolayısıyla aralarında Kırgızistan'ın da bulunduğu Orta Asya ülkelerindeki nüfuzunu korumak için birtakım tedbirler aldı. Böylece orada [2000 yılı sonbaharında Bişkek yakınlarında] bir Askerî Hava Üssü kurdu. Buradaki hedef, 1992 yılında aralarında Kırgızistan'ın da bulunduğu beş Orta Asya ülkesi ile Rusya arasında imzalanan Ortak Güvenlik Anlaşması'nın kapsamındaki üye Orta Asya Cumhuriyetleri'ni korumak idi.

Bunun içindir ki Kırgızistan, her iki ülke için de çıkar merkezi haline gelmiştir. Dolayısıyla Amerika, uygun bir fırsat kolluyordu ve 13.03.2005'te düzenlenen ikinci tur seçimlerde böyle bir fırsat yakaladı. Sonuçlar, 75 sandalyelik Meclis'te çoğunluğu iktidar yanlılarının, az bir kısmını da muhâliflerin kazandığını gösteriyordu. Bunun üzerine Amerika, yoğun bir medya kampanyası başlatarak Kırgızistan otoritelerini şiddetle eleştirmeye yönlendirdi. Seçim sonuçlarında şâibeler bulunduğunu iddia ederek krizi körükledi. Muhâlifler, hemen seçimlerin hileli ve şâibeli olduğunu, dolayısıyla yeni Temsilciler Meclisi'nin meşru, yasal olmadığını ilan etmeye başladılar. 21.03.2005'te ise Kırgızistan Hükümeti'nin yetkilileri, Amerika'nın Muhâlefet'i kışkırttığını açıkça duyurdular.

Böylelikle Muhâlefet hareketi, 18 Mart'ta ülkenin güneyinden açık bir şekilde başlamış oldu. Her ne kadar bazı yönetim kademelerini ele geçirmiş olsalar da Kırgız polisi, muhâlefetin karşı koymasından iki gün sonra, 20 Mart'ta denetimi tekrar geri almayı başardı. Fakat olaylar şiddetlendi ve Muhâlefet, ülkenin en büyük iki kenti olan Oş ve Celâlâbad'ın kontrolünü tümüyle ele geçirebildi. Sonra da Güney'deki diğer bölgelere sıçradı. Bu ise Amerika'nın o târihe kadar muhâlefeti kışkırtmada üstünlük sağladığı anlamına gelmektedir.

Rusya'nın endişeye kapılıp işin tehlikesini kavradığı açıktı. Zîra bazı Rus yetkilileri, son gelişmelerden duydukları büyük kaygılarını dile getirdiler. Sovyet Meclisi Dış İlişkiler Komitesi Başkanı Mihail Margilov, 22 Mart'ta yaptığı açıklamada, Muhâlefeti zorla iktidarı ele geçirmeye çalışmakla suçladı. Yine Rusya Savunma Bakanı Sergey İvanov, Kırgızistan'da konuşlanan Kant Askerî Üssü'nde bulunan Rus kuvvetlerin gerekirse müdâhale edeceğini duyurdu. İvanov,

Kırgızistan'daki durumu yasal sınırların dışına çıkmış olarak değerlendirip "*Kırgızistan, Ortak Güvenlik Anlaşması gereğince müttefiklerimizden biridir*" açıklamasında bulundu. Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov ise, Batı'nın açıklamalarını eleştirip "*objektif olmayan ve tansiyonu yükseltecek şekilde muhâlefeti kışkırtıcı*" olarak nitelendirdi.

Kaldı ki Rusya, işlerin bu minvâlde seyretmesi hâlinde, Gürcistan'daki gibi yönetim değişikliğine yol açacak derecede başarılı olmasa da sonuçların Muhâlefetin ve dolayısıyla Amerika'nın lehine olacağını, bunun da Rusya'nın nüfuzunu, ileride kovulmasına götürecektir bir başlangıç olarak, sarsacağını fark etmişti. Böylece Kırgızistan'ın başkenti Bişkek'teki uşaklarını 23-24 Mart, Çarşamba ve Perşembe günleri harekete geçirdi ve Akayev'e derhal ülkeyi terk etmesini, güvenlik güçlerine de tarafsız kalmalarını emretti. Perşembe günü sabahdan öğleye kadar dört saati geçmeyen birkaç saat içerisinde insanlar Hükümet binasını, Cumhuriyet sarayını ve kendi açıklamalarını bile yayınladıkları TV stüdyolarını ele geçirdiler. O kadar ki olay herkes için, hatta bizzat muhâlefet için sürpriz olmuştu. Muhâlefetin ileri gelenlerinden biri, sabah gösterisi düzenlendiği sırada işlerin bu kadar çabuk nasıl ansızın meydana geldiğine bir türlü anlam veremediğini açıkladı.

İşte bu şekilde Rusya'nın tâbileri, Güney'den Bişkek'e doğru harekete geçmiş bulunan Muhâlefetin önündeki yolu kesti! Keefe, Rusya ve uşakları lehine ağır bastı. Onlar da yeni Temsilciler Meclisi'ni onaylayıp Güney'deki "Gerçek Muhâlefet" tarafından hileli/şâibeli olmakla itham edildiği halde ona meşruiyet kazandırdılar. Ardından yeni yönetimden bir heyet, Rusya'da bulunan Akayev'e gitti ve oradan onun istifasını alarak döndü. İstifasından sonra Akayev'in Kırgızlara yaptığı veda konuşmasında geçtiği gibi istifası, 05.04.2005 Salı gününden itibaren geçerli sayıldı.

Aşağıdaki hususlar Rusya'nın, Amerikan tahrikini hezîmete uğratmada ulaştığı başarıyı te'kid etmektedir:

1. Muhâlefet hareketinden önce Amerika, aralarında Bakayev, Tikibayev ve Madumarov'un da bulunduğu on iki adamı çağırdı. Amerika, onlardan Madumarov'un hareketin başını çekmesini istedi. Bakayev'den ise pek hoşlanmadı. Zirâ onun Rusya'ya meyilli olduğu ve hanımının Rus olduğu biliniyordu. Fakat ortaya çıkan sonuçta, Bakayev geçici devlet başkanı olarak tâyin edilen kişi olurken Amerika'nın gözdesi Madumarov kenarda kaldı.
2. Bişkek'teki halk hareketi, o ana kadar Bişkek'e ulaşmamış olan Güney'deki muhâlefet hareketi için tam bir sürpriz oldu. Zîra Güney bölgeleri ile Bişkek arasındaki mesâfe fazladır. Meselâ, Güney kentlerinden Oş ile başkent Bişkek arası, zor doğa koşulları ile birlikte yaklaşık 1000 kilometredir. Daha başlangıçta Akayev, muhâlefet hareketinin başarısızlığa uğrayacağından ve onu bitirmeye muktedir olduğundan emindi. Bu yüzden muhâlefetin yasadışı olmakla suçladığı yeni Meclisi 22 Mart'ta açmıştı. Bu yüzden muhâlefetin talepleri, yetkililer tarafından önemsiz olarak değerlendirilmişti. Üstelik Akayev, konuşmasında oldukça şiddetliydi ve "*Meclisin meşru olduğunu ve hemen işine başlaması gerektiğini*" ilan ediyordu.
3. Akayev gitti, güvenlik güçleri etkisiz bırakıldı ve halk da televizyonu, sarayı ve Hükümet binasını sabahdan öğleye kadarlık kısa bir sürede ele geçirdi. Bu nedenle buna, İkinci Dünya Savaşı'nın başlarında Almanya'nın Polonya'ya karşı yıldırım gibi baş döndüren bir hızla zafer kazanmasına işâret edercesine Yıldırım Devrimi denildi.
4. Muhâlefet hareketinin sebebi olan yeni seçilmiş Meclisin meşruiyeti onaylandı. Zîra iptal edilmesi ve seçimlerin tekrarlanması isteniyordu. Ancak yine de Meclis çalışır halde kaldı ve meşrulaştı. Muhâliflerden bazıları, meydana gelenlerin alenen ihânet olduğunu ve uydu kanallarının aktardığı gibi devrime karşı darbe yapıldığını dile getirdiler.
5. Rusya'nın ilk günlerdeki şiddetli açıklamaları, son günlere doğru destek açıklamalarına dönüştü.
6. Kırgızistan'dan bir heyet Akayev ile görüşmek üzere Rusya'ya gitti ve onun istifasını oldukça kolay ve muntazam bir şekilde alıp geldi.

Hülasası şu ki:

Rusya, Amerika'nın Bağımsız Devletler Topluluğu ülkelerine nüfuz etmesini engellemeyi şüphesiz umursamaktadır. Amerika, Gürcistan'da tamamen başarılı olup oradaki Rus nüfuzunu kaldırarak kendisi yerleşti ama Ukrayna'daki Rus nüfuzunu yok edemedi. Sadece ajanı olan Yuşçenko sayesinde

oraya girebildi. Kırgızistan'a gelince; Rusya orada, ilk günlerde başarılı olmuş izlenimi veren Amerika'nın hareketini hezîmete uğratabildi.

Önceki yayınlarımızdan birinde de belirttiğimiz gibi, Amerika'nın devletlerarası siyâsetteki tahtı, Afganistan ve Irak'ta bataklığa düşmesinden ve askerleri arasında katliam sapıklığı baş göstermesinden sonra sarsıntıya uğramıştır. Orada buna ilişkin, Avrupa'nın Amerika ile Lübnan'da, Sudan'da ve Kuzey Afrika'da rekâbet ederek sıkıştırmasından örnekler vermiştik. Şimdi de bu örneklerle Rusya'nın, Amerika'nın Kırgızistan'daki plânını hezîmete uğratmadaki başarısını ekliyoruz.

Ne var ki bu, Amerika'nın birinci devlet merkezinden düştüğü anlamına gelmemektedir. Velâkin Amerika'nın devletlerarası siyâsetteki düşüş yolunun, artık Irak Savaşı'ndan önce olduğu kadar zor olmadığı anlamına gelmektedir. Nitekim Avrupa ve Rusya tarafından Amerika'nın yolu üzerine, onun devletlerarası siyâsetteki toparlanmasını kolaylaştıran değil, aksine daha da zorlaştıran birçok engeller konulmuştur.

Zikretmeye değerdir ki Müslümanlar, olmaları gerektiği gibi tek bir ülke, tek bir râye, tek bir devlet, **Râşidî Hilâfet Devleti** olarak ayağa kalktıklarında, beldelerimiz üzerinde birbirleri ile çatışan bu sömürgecileri yıkmaya elbette muktedir olacaklardır. Muhakkak ki Ümmet, sebatlı ve gayretli olduğu sürece, Allah'a karşı muhlis ve Rasulü'ne karşı sâdik olduğu müddetçe ve dünya ve Âhiretin izzetinin peşinde oldukları sürece bu Ümmet tüm bunları yapmaya şüphesiz muktedirdir.

Allah, kendisini destekleyenlerin yardımcısıdır. Şüphesiz Allah, 'Azîz'dir, Kaviyy'dir.

Soru 3: *Şaron ve İsrail'deki diğer yetkililer, Batı Şeria'daki, özellikle Kudüs etrafındaki yerleşimlerin genişletilmesi ve birleştirilmesi hakkında açıklamalar yapmaktadırlar. Filistin Otoritesi'nin Başkanı Mahmud 'Abbâs ise Amerika'dan bunu yapmamaları için yahudilere baskı yapmasını talep etmektedir. Bazı Amerikalı yetkililer de yerleşimlerin yayılmasının Yol Haritası'na aykırı olduğunu açıklamış, hatta bizzat Bush, Papa'nın ölüm tâziyesinde, Şaron ile Yol Haritası'nın yerleşimlere ilişkin olarak takipçisi olması için konuşacağını belirtmiştir. Öyleyse Amerika gerçekten yahudi varlığının yerleşimleri yaymayı durdurması için Şaron'a baskı yapacak mıdır?*

Cevap 3:

1. Şaron'un yerleşimlerin yayılması ve desteklenmesi hakkındaki açıklamalarına gelince; elbette Şaron bu hususta ciddidir. Tüm gücüyle bunu yapmanın peşindedir ve sıkça tekrarlamaktadır. Son olarak 04.04.2005'te Hâriciye ve Emniyet Komitesi'nde yaptığı konuşmada İsrail'in, Kudüs'ün bir parçası olarak görülen "Mealih Adumim" yerleşimini desteklemedeki ısrarını komite üyelerine bir kez daha vurgulayarak coğrafi devamlılığın sağlanması bakımından onun birleştirilmesi gerektiğini söyledi. Ayrıca bundan önce Reuters Haber Ajansı 21 Mart'taki haberinde, ismini vermediği bir İsrail bakanlık yetkilisinin şöyle dediğini aktardı: *"Doğu Kudüs'teki Mealih Adumim'de, Güney Kudüs'teki Guş Atsion'da ve Batı Şeria'nın Kuzeyindeki Ariel'de inşaatları sürdüreceğiz. Çünkü bunlar, asla Otorite'ye devredilmeyecek olan İsrail kesimleridir."* Ve şöyle ekledi: *"Bunlar rastgele yerleşimler değil, tamamen meşru yerleşimlerdir."* Bilindiği gibi Şaron'un Gazze'den geri çekilme önerisi, Batı Şeria'daki, özellikle Kudüs çevresindeki yerleşimlerin birleştirilmesi içindi. O bu konuyu geçen yıl Bush'u ziyâreti sırasında tartışmış, plânını O'na sunmuş ve Bush da kabul edip destek sözü vermişti. Sonra buna "Bush'un vaadi" denildi ve içeriği şöyleydi:

Herhangi bir nihâî çözüm, arazideki iskân durumuna uygun olacak, yani bu yahudi yerleşimleri kalacak ve gelecekteki herhangi bir çözüm dâhilinde yahudi varlığına katılacaktır. Mültecilerin 1948 Filistinine geri dönüşü söz konusu olmayacak ki İsrail, bir yahudi varlığı olarak kalabilsin! Delâletinden anlaşılmaktadır ki bu sadece mültecilerin 1948 Filistinine geri dönüşünü iptal etmemekte, bilakis aynı zamanda 1948 Filistininde kalmış olan Filistin halkının da zamanla aşamalar halinde halledilmesi anlamına gelmektedir.

2. Bush ve yönetimindeki yetkililerin yerleşimlere ilişkin açıklamalarına gelince; bunlar, lafızların siğâlarına ilâveten Amerika'nın konu hakkında kesin bir itirazına işâret eden herhangi bir emâreden uzak olan açıklamalardır ve Filistin Otoritesi ve diğer Arap liderleri ile alay eden genel ilişkileri yansıtırıcı açıklamalardan başka bir şey değildir. Nitekim onlar bunu bilmektedirler. Meselâ, Amerikan Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, 01.04.2005'te Washington Post Gazetesi'nde yer alan demecinde şöyle demiştir: *"Amerikan Yönetimi, yerleşimlerin dondurulmasına yönelik bir ilerleme kaydedilmesi için gereken adımların atılması konusunda elbette görüşmeler yapmıştır... Bu konu karmaşıktır ve biz bugüne kadar bunu çözebilmiş*

değiliz.” Yine Bush’un geçen yılki tavrını vurgulayarak nihâî çözüm müzâkerelerinde hâli hazırdaki yerleşimlerin dikkat alınmasının gerekliliğine işâret etti.

Amerika’nın Tel Aviv’deki sefiri, 25.03.2005’te, “*Birleşik Devletler’in, herhangi bir nihâî çözüm çerçevesinde İsrail’in Batı Şeria’daki büyük yerleşim kitlelerini birleştirme talebini desteklemeye dâir taahhüdü*”nü vurgulayarak ve böylece “Bush’un vaadi” denilen bu bağlamda, geçen yılki anlayışların değiştirilmesini reddederek konuştu. Bilindiği gibi geçen yıl Bush, Filistinliler ile yapılacak bir anlaşma çerçevesinde, yahudilerin işgâl edilmiş topraklar üzerindeki demografik yapısını da dikkate almayı gerektirerek İsrail’in nihâî sınırlarının belirlenmesine çağrıda bulunmuştu. Bu da toplam sayıları 240.000’i bulan yerleşimcilerin çoğunun bulunduğu Batı Şeria’daki başlıca yerleşimlerin korunması anlamına gelmektedir.

3. Mahmud ‘Abbâs’ın Bush’a yalvarmasına gelince; bu yalnızca yerel bir istihlâktir. Hem Bush hem de Şaron için hiçbir kıymet ve ağırlığı yoktur. Kendisini alçaltıp Ümmete ihânet edenin başkalarınca alçaltılacağı ve kendisini yerleştirenler tarafından bile saygı görmeyeceği muhakkaktır. O, yahudilere her şeyi verdi. Kendisini onları korumaya ve onlara direnenleri silahsızlandırmaya adadı. Hatta önceki konuşmalarında belirttiği gibi “yahudilerin acıları” onu sızlattı. Şu anda onları “inciten” herhangi bir şeyi yok etmek için yahudiler nâmına tüm gücünü feda etmekten bile geri kalmamaktadır!

Onun 1948 Filistini’ndeki yahudi varlığını tanıyan elebaşlarından biri olduğunu, Oslo’nun mimarlarından biri olduğunu, yahudi politikacılarla şüpheli görüşmelere ve anlaşmalara katkıda bulunanlardan biri olduğunu hatırlatmak istemiyoruz... Hatırlatmak istemiyoruz, zîra bunlar Mahmud ‘Abbâs ve adamları için hiçbir utanç duymadıkları “sâbit ilkeler” haline gelmiştir. Böyle bir adam!.. Batı Şeria’daki şehirlerden herhangi biri üzerinde bile tam egemenlik sahibi olmayı garanti etmeden önce yahudilerin güvenliğinin bekçisi olmayı önceliklerinin başına koyan işte böyle bir adamı, ne Bush ne de Şaron kaale alıp da yardım çağrılarını veya yalvarışlarına icâbet eder!

O, yahudilerin hezîmete uğradığı işlerde başarılı olmuştur! O, Filistinli örgütleri yahudilerle savaştırmamada başarılı olmuştur! Sadece bu örgütleri değil, Filistin Kurtuluş Örgütü şemsiyesi altındakileri de!.. Bu gerçek, şüphe götürmezdir. Çünkü Örgüt, İsrail’i devlet olarak tanımaktadır. Bu tanıma da onunla savaşmamayı gerektirmektedir. Üstelik bu durum, Oslo’yu tanımayan Filistin Kurtuluş Örgütü dışındaki İslâmî Cihâd ve Hamas gibi örgütleri de kapsamaktadır. Zîra Ebu Mâzin ^[Mahmud ‘Abbâs’ın künyesi] son zamanlarda açık uçlu olduğunu ve bir yıl ile sınırlı olmadığını belirttiği sükunet çağrısı ile onları zincire bağlamayı başarmıştır!

Muhakkak ki Filistin, mübârek bir İslâmî beldedir. Filistin’i yeniden İslâmî beldelere geri döndürme ve tek bir karışını dâhi kirletmesine engel olacak şekilde Yahudi varlığını topyekün yok etme zamanı gelmiştir. Bugünkü gibi yahudi varlığını tümünden yok etmek ve Filistin’i İslâmî topraklara dâhil etmek mümkün değilse, en azından bu varlığı tanımamamız gerekir. Tâ ki onu ilk kez fetheden ‘Umer gibi veya Haçlıların necâsetinden onu temizleyen Salâhuddîn gibi veya onu sapasağlam koruyan ‘AbdulHamîd gibi bir adam çıkagelsin de onu yahudilerden kurtarsın.

Devletlerarası şartlar, yerel ve bölgesel dengeler sebebiyle yahudi varlığını tanıma gerekçesine gelince; şüphesiz Allah, böyle bir gerekçe hakkında hiçbir sultan (delil) indirmemiştir. Öyleyse bu kesinlikle Allah’a, Rasulü’ne ve mü’minlere alenen ihânettir!

Soru 4: *Son zamanlarda medya haberlerinde Suriye üzerindeki “Amerikan baskısı” denilen şeyden ve “Suriye Muhâlefeti” ile yapılan toplantılardan bahsedilmektedir. Aynı zamanda Avrupalıların Suriye ile iletişimlerinden ve ziyaretlerinden de bahsedilmektedir. Öyleyse bu, Avrupa’nın Suriye’ye yönelik bir yol bulduğu anlamına gelir mi? Yoksa Suriye’nin Amerika ile olan bağlantısında mı bir değişiklik vardır? Yada bu konuda başka yeni bir şey mi söz konusudur?*

Cevap 4: Suriye Yönetimi neyse odur. Değişiklik yoktur. Lâkin yeni olan şey şu ki; mevcut yönetim kendi tâbilerinden, herhangi bir “vatancılık, milliyetçilik, milli duruş ve direniş” manevralarına tutunmaksızın pürüzsüz bir hizmet istemektedir. Oysa daha önceden tâbileri bu hususta izinliydi. Nitekim yönetimin adamları da buna benzer sloganları zaten kullanıyorlardı. Umulur ki hatırlarsınız, Krâliyyete karşı düzenlenen darbeden sonra Mısır’daki yönetim de uşaklığını yaptığı Amerika’ya hakâretler yağdırıyordu. Zîra Amerikan uşakları bu hususta izinliydi. Ne var ki Yeni Muhâfazakârlar’ın güdümündeki mevcut Amerikan Yönetimi bu ikiyüzlülüğü istememektedir. Bilakis uşaklarından hiçbir manevra, döneklilik yada hakâret olmaksızın hizmet etmelerini istemektedir. Suriye Devlet Başkanı bunun farkına varmıştır ve hareketlerini buna uygun olarak

“şekillendirmek”tedir. Vatikan’da yahudi devlet başkanının elini sıktığı zaman meydana gelenler, bu söz konusu ekseninde seyretilmiştir. Lâkin halen Suriye Yönetimi içerisinde bu manevralardan ve sloganlardan mahrum bırakılmaktan sıkıntı duyanlar vardır. Dolayısıyla Suriye Yönetimi şu anda sloganlı hizmet getirmek üzere bir “ayıklama” moduna geçmiştir. Amerikan baskıları olarak gördüklerimiz, işte bu doğrultuda akmaktadır.

Amerika’nın Suriye Muhâlefeti ile dışardan bağlantı kurmasına gelince; bu, uzun vâdede uygun yer değiştirmelere hazırlık içindir. Çünkü bu Muhâlefet, Amerika’ya göre olgun değildir ve yakın gelecekte, Amerika’nın rağbetlerini yerine getirebilmeye ve Amerika’nın Suriye’deki işlerini eline alabilmeye muktedir olacak gibi de görünmemektedir.

Avrupa’ya gelince; O, vakıadan pay çıkarmaya, Amerika’nın utanç verici taleplerine öfkelenenler ile bağlantı kurmaya ve bu doğrultuda hareket edebilecek olanları tahrik etmeye çalışmaktadır. Velâkin o, ülkenin merkezi bir yana varoşlarından bile uzaktır. Oraya nüfuzunu sızdırmak şöyle dursun, girmesi bile söz konusu değildir.

Bununla birlikte Avrupa, özellikle İngiltere ve Fransa, Amerika’nın ajanlarına kibirle muâmele etmesinin, kendileri için tahrik oluşturma ve yeni olaylar çıkarma bakımından fırsat oluşturduğunun farkındadırlar. İster Suriye’de, ister Mısır’da, ister Suudi Arabistan’da isterse Lübnan’da olsun...

Umarız ki bu devletler birbirlerine girip birbirlerini helâk ederler de nihâyetinde âkıbet muttakîlerin olur.

Soru 5: *25.03.2005 târihinde Washington’da, Amerikan Hükümeti’nin beş yıllık bir program çerçevesinde Pakistan’a, üç milyar dolarlık F16 model savaş uçaklarının satışını, Pakistan’a yardım etmek üzere onayladığı duyuruldu. Oysa 1990 yılında Birleşik Devletler, Pakistan’ın Nükleer Programı nedeniyle bu işlemi durdurmuştu. Öyleyse durdurmasının üzerinden on beş yıl geçtikten sonra Birleşik Devletler’in onayını sağlayan değişiklik nedir? Yoksa Amerika, Afganistan Savaşı’nın üzerinden üç yıldan fazla bir süre geçtikten sonra, Pakistan’ın kendisi için Afganistan’ın işgâline zemin hazırladığını hatırladı da bu uçak işi ile onu ödüllendirmek mi istedi?*

Cevap 5: Burada bu işlemin, Ümmete ihânetinin ve Afganistan’a karşı saldırısında Amerika’nın yanında yer almasının bedeli olarak Pakistan Yönetimi’ne verilmiş bir ödül olmasını engelleyen bir şey yoktur. Kaldı ki Amerika, bu yönetimi “Amerika’nın Stratejik Müttefiki” rütbesine yükseltmiştir!

Velâkin mesele çeşitli açılardan dikkatle incelendiğinde, bu işlemin sadece bir ödül olmaktan öteye geçen daha büyük bir işin mukaddimesi olduğu açığa çıktı. Zira bu, Amerika’nın kendi ajanı olan Vajpayi’yi kaybetmesinden ve -İngilizlere göbekten bağlılığı ile tanınan- Kongre Partisi’nin iktidara gelmesinden sonra, Hindistan’ın askerî donanımını tümüyle yeniden Amerikan teknolojisine bağımlı hale getirmek üzere, Hindistan ile bağlantı kurmak için bir üslup olarak kullandığı Hindistan ile olan askerî ilişkilere yönelik bir giriş kapısı idi.

Böylece Pakistan ile yaptığı uçak işlemi sayesinde, Hindistan’ı Amerika’dan “kuvvet dengesi” gerekçesi ile daha büyük bir işlem talep etmeye itecek İyada Amerika’dan Hindistan’a yapılan bir teklifi kabul ettirecektir. Çünkü Hindistan’ın Pakistan’a askerî güç yönünden hassas bir bakışı vardır. Fakat Kongre Partisi bunu fark etmiş ve Amerika’nın Hindistan’ı Amerikan teknolojisi ile bağlamaya çalıştığını anlamıştır. Zira Amerika, doğalgazın Hindistan’a transfer edilebilmesi için boru hatlarını uzatmak isteyen Hindistan’ı, İran’dan doğalgaz getirme projesinden vazgeçirmek için elinden geleni yapmaya çalışmıştı. Bunun yerine Amerika Hindistan’a, Amerikan nükleer enerji projeleri yoluyla enerji üretmesini önermişti. Fakat Hindistan buradaki noktayı da fark etti ve geçen Şubat ve Mart ayları boyunca Hindistan’da tartışması süren söz konusu İran’dan doğalgaz getirme projesini durdurmayı kabul etmedi. Hindistan Petrol ve Doğalgaz Bakanı, geçen ayın sonunda yaptığı açıklamada, Birleşik Devletler’in tereddütlerine ve bu projeden duyduğu memnuniyetsizliği Dışişleri Bakanı Rice ve Hindistan’daki sefiri vâsıtasıyla açıkça ifade etmesine rağmen ülkesinin İran ile, İran boru hatlarının uzatılması projesi üzerinde süren müzâkereleri ilerleteceğini duyurdu.

Hakezâ Amerika, silah ve enerji ile bir bağlantı kanalı oluşturarak Hindistan’a yeniden sızmaya, nüfuz etmeye çalışmaktadır ki ajanı olan Vajpayi’nin hezîmetinden ve İngilizlere sadâkatiyle tanınan Kongre Partisi’nin başarısından sonra, siyâseten bağlantı kurmanın zorluğunu kavramasının ardından teknoloji yoluyla onu ele geçirebilsin.

Amerika’nın ülkelere nüfuz etmek için çeşitli câzip yöntemler ve baskı araçları kullandığı, Amerikan politikasından zaten bilinmektedir. 1950 yıllarda [Sukarno dönemi esnasında]

Endonezya'ya nüfuz etmek üzere onunla ekonomik bağlantılar kurmayı bir üslup olarak kullanmıştı. Endonezya Amerika'dan krediler almayı kabul edinceye kadar elinden geleni ardına koymamış, Endonezya -bu sebeple- bugüne kadar olduğu gibi Amerika'ya bağımlı hale gelinceye kadar da ekonomik (politik) projeler ile Endonezya'ya girmişti.

Dolayısıyla Amerikan uçaklarının Pakistan'a satışı; Hindistan'a yeniden nüfuz etmenin bir üslubu olarak, Hindistan askerî donanımını Amerikan teknolojisine bağımlı hale getirmek üzere Hindistan'a yönelik daha büyük bir satışın giriş kapısıdır. İşte meydana gelen budur! Pakistan'a yapılan bu satıştan sonra Hindistan, Birleşik Devletler'in yaklaşık on beş yıllık bir duraksamadan sonra Pakistan'a F16 model savaş uçaklarının satışını sürdürme kararı almasına öfkeyle tepki verdi. Amerikan Dışişleri Bakanı Rice'ın buna Washington Post Gazetesi'ndeki yanıtı ise, Birleşik Devletlerin hem Pakistan hem de Hindistan ile ilişkileri "eşit düzeyde" kurmayı arzuladığı şeklindeydi. Amerikan Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Adam Early ise Amerika'nın Pakistan ile yaptığı işlemde Yeni Delhi'nin haberdâr edildiğini söyleyerek Pakistan ve Hindistan ile silah işlemleri yapılmasının, Washington'ın her iki ülkenin güvenliğinin sağlamasına yönelik arzularından olduğunu belirtti. Üstelik Başkan Bush da karar hakkında Hindistan Başbakanı'nı bilgilendirmek üzere aramış, Hindistan Hükümeti'nden bir sözcü de Başbakan Sing'in Amerikan Hükümeti'nin kararından duyduğu memnuniyetsizliği dile getirdiğini söylemişti. 26.03.2005'te Amerika'nın Pakistan'a yapılacak satışı onayladığını ilan etmesinin ertesi günü meydana gelen ise, Hindistan'ın Birleşik Devletler'in barışçıl nükleer enerji üretimi alanında kendisiyle işbirliği yapma teklifini olumlu karşılamasıydı. Nitekim 26.03.2005'te yayınlanan bir Hindistan gazetesinde, Washington'ın Yeni Delhi'ye yerel üretim olanaklarının yanı sıra çok sayıda çeşitli silah sistemleri önerdiğine ve konunun esâsen F16 ve F18 savaş uçakları ile ilgili olduğuna yer verildi.

Hindistan ile yapılacak işlemin Pakistan'dan önce olması uzak değildir. Hatta Amerika'nın, arzuladığı maksadın hâsıl olduğunu gördükten sonra, Pakistan'ın işlemini bir başka zamana ertelemesi de uzak değildir.

Muhakkak ki Müslümanların, sömürgeci kâfirlerin, hele ki Amerikan yardımlarının, Müslümanları güçlendirme veya tehlikeyi tamamen kendilerinden savabilme yeteneğine ulaştırma maksadı taşımadığını idrak etmesi kaçınılmazdır. Bunlar ancak ardında kâfirlerin çıkarlarını barındıran maksatlar taşımaktadırlar. Müslümanların beldelerindeki yöneticiler ağır silahlar ve bunların üretimi ile cidden uğraşmış olsalardı, Allah'ın izniyle buna muktedir olurlardı. Zîra Müslümanların beldeleri servetlerle ve adamlarla doludur. Dünyada nice atomik bilimler ve gelişmiş silah üretim uzmanları Müslümanlardandır.

Gerçek şu ki silahların Müslümanların beldeleri üzerinde üretilmesi vâcibtir. Orduyu güçlendirmek için satın almak gerekse dahi zekâ, hikmet ve izzet ile satın alınması gerekir. Pakistan'ı 1990'da silah satış anlaşması yapmaya zorlayan nedir ki bugüne kadar hâlen onu teslim almış değildir? Bilakis bu Pakistan yönetimi ancak Ümmetine ihânet etmiş ve Afganistan'a karşı savaşında Amerika'nın tarafında yer almıştır! Hem de karşılığında silah işlemlerini teslim etmesini dahi istemeksizin!

Bugün görünen o ki Amerika, bu satış vaadini Hindistan üzerinde bir baskı aracı olarak kullanmaktadır ki daha büyük bir satışa râzı olsun! Hatta uçakların Pakistan'dan önce Hindistan'a ulaşması da mümkündür. Oysa Pakistan'ın yöneticisi, Müslümanları katletmesine imkân veren hiçbir yardım ve desteği Amerika'dan esirgememiştir. O kendisini alçaltmış, böylece Amerika onu daha da alçaltmıştır! Ve ona hiçbir değer ve önem vermemektedir. Hakikat şu ki:

"Kendisini alçaltana, alçaltılmak kolay gelir."

H. 30 Safer 1426
M. 09 Nisan 2005